

за спасение на добитѣка, за приказъ на старо и младо.

Селянинътъ се прекръсти, — Богъ да поживи тѣзи хорица, що се сѣтиха и за насъ.

* * *

Стигнахме въ Разградъ. Тука по една случайностъ се запознахме съ единъ срѣдна пора мжжъ, високо ученъ, пѣргавъ и опитенъ човѣкъ. Показа се, че той е председателятъ на русенската постоянна комисия, д-ръ Борисъ Т. Мюфтиевъ. Разказахме му за това, що чухме. Председателятъ се засмѣ. Стана му приятно и като се обърна къмъ насъ, двамата пѣтници — учители и книжовници, рече:

— Ако се интересувате отъ великото дѣло за водоснабдяването на нашия безводенъ Дели Орманъ, елате утре съ мене. Азъ отивамъ по прегледъ на работата и ще ви покажа, що върши русенската постоянна комисия.

Съгласихме се. Но преди да трѣгнемъ, ние още вечерята рекохме да си припомнимъ, що е Дели Орманъ.

Дели Орманъ е турско наименование. Значи на български Луда Джбрава — буйна джбова гора. Нѣкога по тия мѣста е имало непроходима гора. Сега, обаче, почти всичко е изсѣчено. Малки кории сж останали тукъ-таме. Само около селото Голѣма Ада има обширна държавна кория, въ която, казватъ, брадва още не е влизала. Откакъ Делиорманскитѣ гори били изсѣчени, водата изчезнала подъ земята и настанало голѣмо безводие. Мѣстото е безъ високи планини и дълбоки долини. То е равнина, нарѣзана съ